

Publicerad 2011-09-14 01:15 av Filosofen2

En vän önskade en novell ur mitt liv.... Detta är en hint om hur framtiden kan te sig

I ett hörn av vinden återvinns skatten

På en vind står en kista, locket är stängt och låst. Eftersom många bråten finns framför har den gömts och glömdes bort.

Det tjocka dammet som pryder locket, döljer konstverket, som en gång ristats in. Ingen vet vad det är som gömmer sig, så dottern och dotterdottern bestämmer sig för att öppna och se.

Då mormodern avlidit skall huset tömmas och sakerna delas lika.

Dammet yr så mamman och dottern hostar då de försiktigt öppnar kistan. Ett knirrande ljud når öronen innan de spända kan se vad det är som gömmer sig.

En liten blå-och vitrutig klänning, ett album med foton som vittnade om en sommar med mycket sol, bad och värme. Barnbarnet, som hunnit bli 17 år tittar på klänningen och frågar:

"Mamma, vems är denna?"

"Lilla hjärtat, det var mormors."

Tystnaden lägger sig, då albumet öppnats.

"Mamma, varför gråter du?"

"Nu ska jag berätta en saga för dig om din mormor."

"O, mamma det har hon gjort så många gånger."

"Nu vill jag berätta den, för mormor var en kvinna med mycket styrka."

Solen strilar genom fönstrets lilla kala del. medan båda sitter på vinden och känner nostalgien växa.

"Din mormor föddes i Farstad, bodde där några år med din gamelmormor och de andra i familjen några år. Eftersom din gamelmormor var sjuk började din mormor sin livresa sommaren 1978, som avgjorde våra liv."

"Mamma, berätta mer."

"Din mormor, kom till en familj som bodde i ett stort trähus, med en gräsmatta, lika stor som en fotbollsplan. Nej mindre men stor ändå. Hennes lillasyster, som var nästan två år följde med och det var nog tryggt för de båda, som upplevt många svåra stunder. Det första mormor och din gamelmormor fick var en varsin glasstrut, som mormor pratade om väldigt många gånger under min uppväxt. Då insåg jag inte vad den glassen betydde för henne."

"Mamma, varför kom mormor bort från gammelmormor?"

"Ja, du det fanns ingen kärlek."

Tystnaden lägger sig en stund medan tårar sakta rinner från ögonen.

"Din mormors styrka låg i att våga vara glad, vara arg, ledsen och mycket pratsam. Hennes gåva visade sig tidigt och det fick många att inte tro sina ögon, eftersom kameran blev hennes bästa vän. Varför det var så var för där fick hennes vackra ögon visa sig."

"Mamma, berätta om en dag för mormor i det hemmet?"

"Ja, du det var så att jourföräldrarna slet för att få behålla din mormor och gamelmoster, eftersom de älskade dessa små grynen. Inte kunde de släppa barnen ifrån sig, som de fått på äldre dar.

Varje morgon steg de upp, steg ut på verandan, som vätte mot gräsmattan, kände i daggen, som blötte ner deras små fötter. Natlillen de hade var vita med små söta blå blommor, som räckte ner till fötterna. Deras taniga små armar visades då ärmarna slutade vid axlarna.

Frukost äts varje morgon, efter det följde de med och såg hur kornen maldes ner till vitt mjöl. Det var ett stort företag, med många anställda, så pengar hade de och kunde skapa en bra tillvaro åt flickorna. Axa någonting hette företaget. En liten byggnad från kvarnen steg de in i. Där öppnades kontor och annat. Din mormor hade roligt och kunde vidga sina vyer. Eftersom det var sommar, så var det ingen skola.

Då det var dags att äta, vandrade de hem och kände matdoften. Allt de fick smakade gudomligt. Kläderna var alltid rena, tvättade med kärlek och viskande bus. Resor de gjorde, fick barnen att våga tro på en framtid. Speciellt en resa mindes mormor alltid. De stod på en strand, mormor hade en liten kjol, hatt och linne i samma. Tror det var Musse Pigg eller vad det kunde vara. Mormor var arg just då, men vet inte varför. Sandens ljusa korn stack i ögonen och hettade upp fötterna.

På fotot såg det ut som om de vore en lycklig familj. Ja, för stunden var de det.

"Mamma, varför är det så sorgligt?"

"Mormors liv var sorgligt då."

"Kan vi inte titta vad det är mer i kistan?"

"Visst kan vi det." Sa mamman och log mellan tårarna.

"Mamma, har mormor skrivit?"

"O, ja, det vet du väl?"

"Ja, de där böckerna ja."

"När började mormor skriva?"

"Du är 17år nu, då din mormor var 13 år skrev hon denna."

"Mamma, hon heter Caroline, precis som jag."

"Låt mig se, kanske vi kan fixa till den så vi kan publicera den."

"Mamma vad handlar den om?"

"En tjej som får cancer."

"Mormor var tuff, som vågade skriva."

Några timmar senare, efter de ätit, kommer de upp igen på vinden och fortsatte röra i gamla minnen.

"Var va vi? Jo mormor och den familjen reste mycket, för barnen skulle få fina minnen livet ut. Var det inte till Norge, så var det till Danmark.

En gång var de i Danmark för att hälsa på jourmammans familj. Det fanns stora kullar med stort gräs, stranden låg intill huset, med många rum. Maten de åt doftade olika, smakerna var inte som i Sverige, utan mer utsökta.

Din mormor älskade havet redan som liten. En kvinna hoppade i, med sin solhat och höll om henne, tillsammans fick de en stund i det iskalla vattnet, så tänderna hackade. Kameran fångade detta tillfälle av hennes lyckliga stund.

Sen de vandrade längs kullarna, så sanden följde med. Maten var hon tvungen att hjälpa till att plocka fram. Med sin blå-och vitrutiga klänningen, som hon fick den sommaren, så levde hon upp. Den kvällen fann mormor ett par glasögon. Gick ut och grävde ner dem, inte för att vara elak, utan för att gömma dem. Kanske var det pga att just denna människan inte fick lämna henne."

"Mamma, mormor har haft det tufft, kommer vi någonsin få veta hela sanningen?"

"Jo då, om vi bara läser alla hennes dikter, dagböcker och kollar in hela hennes liv, så kommer vi förstå varför hon kämpade så för våra liv."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Filosofen2 med Poeter.se id #35739 innehar upphovsrätten